

A Fővárosi Ítéltábla a ... Ügyvédi Iroda által képviselt felperes nevéfelperesnek a ... Ügyvédi Iroda által képviselt ... I. rendű, a személyesen eljáró dr. II. rendű alperes nevéII. rendű, a személyesen eljáró dr. II. rendű alperes nevéIII. rendű, a ... ÜGYVÉDI IRODA, valamint a ... Ügyvédi Iroda által képviselt IV. rendű alperes nevéIV. rendű alperesek ellen kölcsönszerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. március 31-én kelt 30.G.42.743/2016/14. számú ítélete ellen a felperes által 15. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja;

kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és IV. rendű alpereseknek 10.000 (Tízezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az I. rendű alperes jogelődje a II. és a III. rendű alperesekkel 2008. július 23-án kölcsönszerződést kötött. A kölcsön visszafizetésének biztosítékaul „Önálló zálogjogot alapító szerződés ingatlanra” megnevezésű szerződést is aláírtak, zálogtárgyként a szám alatti ingatlant jelölték meg.

A ... Járási Hivatal Földhivatali Osztálya a 2016. március 23-án kelt határozatában a zálogtárgyként megjelölt ingatlanra a felperes tulajdonjogát 1/100 hányadra az I. rendű alperes neveMagyarországi Fióktelepe javára bejegyzett jelzálogjoggal terhelt ajándékozás jogcímén bejegyezte.

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy a 2008. július 23-án kötött kölcsönszerződés, annak 4.6. pontja tisztességtelen feltételére tekintettel semmis, ezért részlegesen érvénytelen a Ptk. 209/A. § (2) bekezdése, a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet (továbbiakban: Rendelet) 1. § (1) bekezdésének a), b) és j) pontjai, valamint 2. § d) pontja alapján. Álláspontja szerint a Rendelet 1. § (1) bekezdésének b) pontja alapján a kikötés azért is tisztességtelen, mert kizárólag az I. rendű alperes nyilvántartását tekinti hitelesnek a felperes tartozásának a meghatározásakor. Feljogosította az I. rendű alperest arra, hogy kizárólag a saját maga nyilvántartásai alapján állapítsa meg, hogy a felperes teljesítését szerződés szerűnek fogadja-e el. A

támadott kikötés a Rendelet 1. § (1) bekezdésének j) pontjába azért ütközik, mert megfordítja a bizonyítási terhet, mivel a bank nyilvántartásával szemben a felperesnek kell bizonyítania, hogy nem annyi a tartozása, mint amennyit a bank állít.

A II. és a III. rendű alpereseket a fentiek türéseire kérte kötelezni.

Az I. és a IV. rendű alperesek a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérték. Elsődlegesen arra hivatkoztak, hogy a felperesnek nincs kereshetőségi joga, mert nem volt szerződő fél.

Érdemben, részletesen kifejtették azon álláspontjukat, hogy a felperes által támadott szerződési feltétel miatt nem minősül tisztességtelen kikötésnek.

A II. és a III. rendű alperesek nyilatkozatot nem tettek.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 12.700 forint, a IV. rendű alperesnek 12.700 forint perköltséget. Határozata indokolásában tényként állapította meg, hogy az I., II. és a III. rendű alperesek a Ptk. 523. §-ának (1) bekezdésében meghatározott kölcsönszerződést kötöttek, amelynek a felperes nem volt alanya. A felperes a kölcsön összegének biztosítására kötött zálogszerződésen sem szerepel félként. Az ingatlanügyi hatóság a felperes tulajdonjogát a fedezeti ingatlanra utólag ugyan bejegyezte, azonban ezzel – erre vonatkozó okirat hiányában – nem vált zálogkötelezetté.

Hivatkozott az 5/2013. Polgári jogegységi határozatra, amelynek 1. pontja értelmében a Ptk. 239/A. §-a alapján a szerződés érvénytelenségének (részleges érvénytelenségének) megállapítása iránt indított perben nem kell vizsgálni a Pp. 123. §-ában meghatározott feltételek fennállását. A jelen esetben azonban a Ptk. 239/A. §-a nem alkalmazható, mivel a felperes nem volt szerződést kötő fél, ezért vizsgálnia kellett a Pp. 123. §-ában foglalt eljárásjogi feltételek fennállását. Ennek keretében rögzítette, hogy a Pp. 123. §-ában foglaltak megléte vagy azok hiánya nem a peres felek nyilatkozatától, hanem a konjunktív feltételek fennállásától függ, azaz az ilyen tartalmú keresetet előterjesztő félnek egyrészt fenn kell állnia a másik féllel szemben érvényesíthető anyagi vagy egyéb jogának, amelyet a másik fél háborít vagy veszélyeztet és e jog kizárólag a megállapítás ítéletbe foglalásával óvható meg; másrészt e jog megóvása érdekében marasztalási vagy egyéb kereset indítása kizárt. A jogi képviselővel eljáró felperes olyan nyilatkozatot nem tett, hogy milyen jogának megóvásához szükséges a kölcsönszerződés támadott rendelkezése érvénytelenségének a megállapítása. Jogai védelmében a fél kizárólag akkor indíthat jogmegóvási keresetet, amennyiben majdani esetleges védekezését valamely tény vagy körülmény veszélyezteti, illet azonban a felperes nem állított. A megállapítási kereset ezen feltétele fennállásának hiányában az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a másik konjunktív feltételt, jogi érdek hiányában a keresetet – érdemi vizsgálat nélkül – elutasította.

Utalt a Pp. 3. § (1) bekezdésére és ezzel kapcsolatban rámutatott arra, hogy a felperes semmilyen arra vonatkozó előadást nem tett és peradat sem merült fel arra, hogy milyen jogi érdeke áll fenn a kölcsönszerződés támadott kikötése érvénytelenségének megállapítására, és mivel ez jog és nem ténykérdés, így a bíróságot semmilyen tájékoztatási kötelezettség nem terhelte. Önmagában az a körülmény, hogy tíz évvel a szerződés megkötését követően a felperes minimális arányú tulajdonjogot szerzett a zálogjoggal terhelt ingatlanon, nem teremti meg a kereshetőségi jogát egy olyan jogügylet részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perben, amelyben nem volt szerződő fél és utólag sem vált azzá.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte annak megváltoztatásával a kereseti kérelmének megfelelő döntés hozatalát, másodlagosan az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Pp. 221. § (3) [helyesen (1)] bekezdését, a Pp. 123. §-át és a Ptk. 239/A. § (2) bekezdését, a Rendelet 1. § (1) bekezdésének b) és j) pontjait.

Elsődlegesen azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 221. § (3) [helyesen (1) bekezdés] bekezdésében meghatározott indokolási kötelezettségének nem tett eleget, mert az csak formális, az érvénytelenséget illetően egymondatos indokolást tartalmaz, a felperes érvénytelenségre vonatkozó állításainak tételes cáfolatát, jogszabályi hivatkozással is alátámasztottan, ténylegesen nem tartalmazza, az indokolás hiányos volta az ítélet felülbírálatát az egyébként elbírált felperesi igényt illetően sem teszi alkalmassá.

Előadta továbbá, hogy a Ptk. 239/A. § (2) bekezdése alapján terjesztette elő a keresetet, ezért nem vizsgálható a Pp. 123. §-ában meghatározott feltételek fennállása.

Érdemben az elsőfokú eljárásban kifejtettekkel egyezően állította, hogy a kölcsönszerződés 4.6. pontja tisztességtelen kikötést tartalmaz, mert az a Rendelet 1. § (1) bekezdésének b) és j) pontjaiba ütközik.

A IV. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a jogszabályok által alátámasztott indokolással ellátva megfelelő ítéletet hozott.

Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában részletesen kifejtette, hogy a Pp. 123.§-ában foglalt feltételeket miért kell vizsgálnia a jelen kereset kapcsán, és kitért a Ptk. 239/A. § rendelkezéseire is. A felperes fellebbezése ezzel kapcsolatban egymondatos állítást tartalmaz, azonban azt nem indokolja meg, hogy mire alapozza, így alkalmatlan az értelmezésre és az elbírálásra is.

Amennyiben a Fővárosi Ítéltábla a keresetet érdemben vizsgálná, úgy változatlanul fenn tartotta az elsőfokú eljárásban részletesen kifejtett azon álláspontját, hogy a felperes által a keresetben támadott kikötés miért nem tisztességtelen, kiegészítette a kötelezően alkalmazandó tisztességtelenségi teszt alapján elvégzendő vizsgálattal, az alkalmazandó jogszabályi rendelkezésekkel, továbbá a hasonló szövegű szerződésekkel kapcsolatban hozott eseti döntésekkel.

Az I. és a IV. rendű alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben kérték az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását.

Arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság helyes következtetésre jutott azzal kapcsolatban, hogy a felperes nem alanya a kölcsönszerződésnek, ezért keresetét a Pp. 123. §-a alapján kell elbírálni, azonban az itt meghatározott konjunktív feltételek hiányában a kereset érdemi vizsgálatára nem kerülhet sor.

A felperes elsődleges fellebbezési kérelmének nincs alapja, mivel az elsőfokú bíróság a keresetet érdemben nem vizsgálta.

A felperes is hivatkozott a Ptk. 209/A. § (2) bekezdésére, amely egyértelműen kimondja, hogy a kölcsönszerződés semmisségére csak a fogyasztó érdekében lehet hivatkozni. Ez a rendelkezés egyértelműen rögzíti a relatív semmisség szabályát, amelyből következően egy konkrét fogyasztói szerződés részleges semmisségére csak az azt fogyasztóként megkötő fél hivatkozhat. Mindebből az következik, hogy a keresetben megjelölt igényt csak abban az esetben lehet érdemben vizsgálni, ha azt a kölcsönszerződés megkötése során fogyasztóként eljáró felek valamelyike érvényesítené az alperesekkel szemben.

Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy a felperes a per során nem tett olyan nyilatkozatot, amellyel valószínűsítette volna a jogmegóvás szükségességét az alperesekkel szemben, ezért a kereset érdemi vizsgálatra alkalmatlan.

Amennyiben az ítéltábla a kölcsönszerződés 4.6. pontját érdemben vizsgálná, úgy változatlanul fenntartották a IV. rendű alperes által 2017. augusztus 30-án előterjesztett fellebbezési

ellenkérelemben foglalt érdemi érveket.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és megalapozottan utasította el a keresetet, azonban annak jogi indokaival a Fővárosi Ítélőtábla nem értett egyet.

Az I. és a IV. rendű alperesek helyesen hivatkoztak arra a fellebbezési ellenkérelmükben, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására nincs lehetőség, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság a keresetet nem vizsgálta és nem bírálta el. A felperes a fellebbezésében konkrétan meg sem jelölte, hogy mely indokok alapján kéri az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, csak teljes terjedelmében megismételte az elsőfokú eljárásban előterjesztett módosított kereseti kérelmét.

A felperes fellebbezésben tett állításával szemben az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére nincs ok, az elsőfokú bíróság a Pp. 221. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint indokolta az ítéletét, azaz rögzítette az általa megállapított tényállást, az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozott azokra a jogszabályokra, amelyen az ítélete alapul. Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróságnak jogkérdésben kellett állást foglalnia, ezért a becsatolt okiratok értékelésén túl egyéb bizonyítási eljárást nem kellett lefolytatnia. A felperes nem is ajánlott fel az elsőfokú eljárásban bizonyítást, ezért annak mellőzése indokát sem kellett megadni az elsőfokú bíróságnak.

A felperes fellebbezésének a jogi indokolással kapcsolatos utolsó négy sora értelmezhetetlen, mert a kölcsönszerződés érvénytelenségét érdemben a Pp. 123.§-ában foglalt feltételek hiányában nem vizsgálta, ezért az indokolás nem hiányos. A Pp. 123. §-ában meghatározott konjunktív feltételek bármelyikének hiánya ugyanis kizárja a kereset érdemi vizsgálatát, ahogy erre az I. és a IV. rendű alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben helyesen hivatkoztak.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést nem követett el, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére sem a Pp. 252. § (2) bekezdése, sem a 252. § (3) bekezdése alapján nincs lehetőség.

Tény, hogy a felperes sem az „Önálló zálogjoggal biztosított kölcsönszerződés”-nek, sem az „Önálló zálogjogot alapító szerződés ingatlanra” elnevezésű szerződésnek nem volt alanya a szerződés megkötésekor, azaz nem volt szerződést kötő fél, és a felperes által az elsőfokú eljárásban becsatolt iratok nem támasztják alá, hogy a szerződések megkötését követően a felperes utóbb adóssá vagy zálogkötelezetté vált volna. A felperes nem sokkal a keresetlevél beadását megelőzően lett a zálogjoggal biztosított ingatlanak 1/100 részben tulajdonosa, azonban ezzel csak dologi jogi kötelezetté vált, önmagában a tulajdoni hányad megszerzésétől nem lett sem adós, sem zálogkötelezett.

A felperes a fellebbezésében arra helyesen hivatkozott, hogy a Ptk. 239/A. § (2) bekezdésén alapuló keresetindítás esetén nem kell vizsgálni a Pp. 123. §-ában foglalt feltételek fennállását.

A Ptk. 239/A. § (1) bekezdése szerint a fél a szerződés érvénytelenségének, vagy a szerződés egyes rendelkezései érvénytelenségének (részbeni érvénytelenség) megállapítását a bíróságtól anélkül is kérheti, hogy az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazását is kérné.

A (2) bekezdés kimondja, hogy az (1) bekezdés rendelkezéseit kell alkalmazni az ügyész, valamint – az (1) bekezdés szerinti per megindítására külön jogszabályban feljogosított – más személy általi perindítás esetén is.

A Ptk. 239/A. § (2) bekezdésében meghatározott rendelkezés célja annak biztosítása, hogy megállapítási pert a Pp. 123. §-ában foglalt feltételek hiányában a Ptk. 239/A. § (1) bekezdése alapján ne csak a fél és az ügyész, hanem az érvénytelenségi per megindítására jogosult – jogszabály által erre feljogosított – bármely más személy kérhesse. Ilyen feljogosított személy lehet például a Ptk. 209/B. § (1) bekezdésében hivatkozott szervezet.

A fenti jogszabályi rendelkezésekből következően a szerződés érvénytelenségének (részleges érvénytelenségének) megállapítását a fél, az ügyész, valamint az ilyen per megindítására külön jogszabályban feljogosított más személy is kérheti. Mindebből egyértelműen az következik, hogy a Ptk. 239/A. § (1) és (2) bekezdésén alapuló jogérvényesítés a szerződésen kívülálló harmadik személyre nem terjed ki.

A Ptk. 239/A. §-a értelmezése kapcsán a Kúria a jogalkalmazás során kötelezően alkalmazandó 5/2013. Polgári jogegységi határozatban is ugyanígy foglalt állást, amelynek 1. pontja szerint a Ptk. 239/A. §-a alapján a szerződés érvénytelenségének (részleges érvénytelenségének) megállapítása iránt indított perben nem kell vizsgálni a Pp. 123. §-ában megfogalmazott feltételek fennállását. Az ehhez kapcsolódó indokolás szerint a Ptk. 239/A. §-a meghatározott személyeknek ad csak jogosultságot a megállapítási kereset előterjesztésére, a Pp. 123. §-a ezzel szemben a Pp. 3. §-án alapuló perbeli legitimáció fennállása mellett más alanyi követelményt nem támaszt. Ugyanakkor a Pp. 123. §-a a megállapítási kereseti kérelem előterjesztését konjunktív feltételek fennállásához köti. Nem hagyható figyelmen kívül az a tény sem, hogy a Pp. 123. §-a alapján – ha törvény nem zárja ki – számos különböző pertípusban előterjeszthető megállapítási kereset, ugyanakkor a Ptk. 239/A. §-a csak meghatározott pertípusra engedi meg a megállapítási kereset előterjesztését. A Ptk. szabályozása tehát a Pp. rendelkezéséhez képest speciális szabály, amely kizárja az általános rendelkezés alkalmazását. A két megállapítási keresettípus egymástól való függetlenségét támasztja alá az is, hogy a Ptk. 239/A. §-ának (2) bekezdésében meghatározott személyi kör esetében a Pp. 123. §-ában rögzített perindítási feltétel, a jogmegóvás szükségessége, az ügyész vagy a külön jogszabállyal feljogosított személy esetében nem is merülhet fel, mivel nevezettek nem a saját ügyükben terjesztenek elő igényt.

A felperes a keresetében nem hivatkozott a Ptk. 239/A. §-ára, kizárólag csak a fellebbezésében, amennyiben hivatkozott volna rá, erre tekintettel akkor sem nyújthatta volna be a keresetét, mert ez a rendelkezés a szerződést nem kötő harmadik személyre nem vonatkozik.

A Ptk. 234. §-ának (1) bekezdése értelmében a semmis szerződés érvénytelenségére – ha a törvény eltérően nem rendelkezik – bárki határidő nélkül hivatkozhat.

Ezen jogszabályi rendelkezést megalapozhatja a szerződést nem kötő harmadik személy perindítási jogosultságát. Figyelemmel kell lenni azonban a Pp. 3. § (1) bekezdésében rögzített azon eljárási szabályra is, amely szerint a bíróság a polgári ügyekben felmerült jogvitát, erre irányuló kérelem esetén bírálja el; ilyen kérelmet – ha törvény eltérően nem rendelkezik – csak a vitában érdekelt fél terjeszthet elő. A Pp. 3. § (1) bekezdésének alkalmazása körében kialakult bírói gyakorlat szerint a jogi érdekelttség fennálltát a bíróság hivatalból vizsgálja, annak hiányában a kereset érdemi, ítélettel történő elutasításának van helye. A jogi érdekelttsége pedig annak állapítható meg, akinek jogait, kötelezettségeit az általa érvényesített igény perbeli elbírálása, a jogvita mikénti eldöntése közvetlenül érinti, aki a bíróság döntése következtében jogot szerez vagy kötelezettségtől szabadul, vagy ezek közvetlen lehetősége nyílik meg. Nincs jogszabályi akadálya annak sem, hogy a szerződés alanyain kívül álló személy pert indítson a szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt, amelyet a bírói gyakorlatra irányadó 2/2010. (VI. 28.) PK vélemény 10.a.) pontja is alátámaszt, amely szerint a szerződést kötő feleken kívülálló harmadik személy is indíthat a

szerződés semmissége iránt pert. Ebben az esetben azonban vizsgálni kell a fél perbeli legitimációját, azaz a keresetindítási jogosultságát, amely a 2/2010. (VI. 28.) PK vélemény 10.a.) pontja szerint csak akkor állapítható meg, ha védendő jogi érdekének fennállását igazolja. Az ehhez kapcsolódó indokolás kiemeli, hogy nem elegendő a felperes érdekeltiségének a bizonyítása, a felperes részéről védendő jogérdeknek kell fennállnia az ügyben ahhoz, hogy a per megindítására rendelkezzen legitimációval.

Jelen esetben a felperes nem szerződést kötő fél, perlési jogosultságot kifejezetten biztosító jogszabályi felhatalmazás – nem vitásan – nem létezik. Erre tekintettel a Fővárosi Ítélőtáblának azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által felhozottak alapján a szerződés érvénytelenségének megállapításához fűződő jogi érdekeltisége megállapítható-e. Nem elegendő annak állítása, illetve bizonyítása, hogy a felperesnek valamilyen egyéb méltányolható érdeke fűződik az érvénytelenség megállapításához, a perindításhoz közvetlen jogi érdekeltiség fennállása szükséges, azaz annak igazolása, hogy a felperes jogi helyzete, valamely jogviszonya, a más személyek közötti szerződés érvénytelenségének megállapítása folytán valamilyen módon megváltozik, a felperes más, kedvezőbb jogi helyzetbe kerül a szerződés érvénytelenségének megállapítása következtében.

A felperes a perbeli esetben saját előadása szerint sem rendelkezik ilyen közvetlen jogi érdekeltiséggel. A felperes a keresetlevelében a felperest a keresetlevél F/2. sorszám alatti mellékletében szereplő szerződés vonatkozásában mint zálogkötelezettet jelölte meg, az eredeti keresetlevelében a zálogszerződés II.8.2. pontja tisztességtelenségének a megállapítását, és ezáltal a zálogszerződés részleges érvénytelenségének a megállapítását kérte. A keresetlevélhez csatolt szerződésnek azonban csak a II. és a III. rendű alperesek az alanyai, az I. rendű alperes jogelődjén kívül a II. és a III. rendű alperesek mindketten adósként és zálogkötelezettként írták alá a szerződést. Ugyancsak a keresetlevél mellékletét képezi F/5. sorszám alatt a ... Járási Hivatal Földhivatali Osztályának ... ügyiratszámú határozata, amellyel a jelzálogjoggal terhelt ingatlanra a felperes tulajdonjogát 1/100 arányban bejegyezték. Ezzel kapcsolatban azonban a keresetlevelben semmilyen tényállítás nincsen, csak feltételezhető, hogy a felperes erre alapította a perindítási jogosultságát, a közvetlen jogi érdekeltiségét.

A felperes 8. sorszám alatt terjesztette elő a keresetmódosítását, amelyben már nem a zálogszerződés, hanem a kölcsönszerződés 4.6. pontját támadta annak tisztességtelenségét állítva, és erre tekintettel kérte a kölcsönszerződés részleges érvénytelenségének a megállapítását. A keresetlevelében a felperest továbbra is zálogkötelezettként tüntette fel, ennek alátámasztására azonban semmilyen okiratot nem csatolt.

A kölcsönszerződés 4.6. pontja – mely technikai jellegű szabályként azt rögzíti, hogy a bank által nyújtott kölcsön és járulékaik mindenkori összegének megállapítása szempontjából a bank üzleti könyvei az irányadóak, kivéve ha azok bizonyíthatóan tévesek – tisztességtelenség miatti semmissége nem eredményezne a felperes számára jogszerzést, a dologi zálogkötelezettség alóli szabadulást. A keresetben támadott szerződéses kikötés esetleges tisztességtelenségének megállapítása esetén sem kerülne a felperes kedvezőbb jogi helyzetbe. Mindezekből az következik, hogy a felperesnek a jelen per megindítására nincs keresetösség jogi joga, amely a kölcsönszerződéshez kapcsolódó kereset szükségképpen elutasítására vezet. Az igényérvényesítés jogosultságot megalapozó, a Pp. 3. § (1) bekezdése szerinti jogi érdekeltiség hiánya ugyanakkor önmagában kizárta teszi a Pp. 123. §-a szerinti megállapítási kereset feltételeinek fennálltát, különös tekintettel a jogvédelem szükségességének a hiányára.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése

alapján – módosított indokolással, a keresetösségi jog hiányára tekintettel – helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell az I. és a IV. rendű alpereseknek a másodfokú eljárásban felmerült költségét megfizetnie. A Fővárosi Ítéltábla az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdései alapján mérlegeléssel, a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára tekintettel határozta meg.

A II. és a III. rendű alpereseknek a másodfokú eljárásban költsége nem merült fel, ezért ezzel kapcsolatban a határozat hozatalát mellőzte.

Budapest, 2018. március 6.

. Kurucz Zsuzsánna s.k. a tanács

elnöke, előadó bíró

Levek Istvánné dr. s.k. bíró

. Felker László s.k. bíró